

belligere. Der er jo de to Hovedindtægter: de directe og de indirecte Skatter. De directe Skatter ere jo, som bekendt, omtrent det ene Aar som det andet; der kan være en ubetydelig Forskjel paa Grund af en Formindskelse i Restancerne; men det er ikke af nogen saadan Betydning, at man behøver at tage Hensyn dertil. Hvad de indirecte Skatter angaaer, da er jo den sidste Underretning, vi have derom, hentet fra Finansregnskabet for 1855—56, hvoraf man vil see, at disse Indtægter have givet omtrent 350,000 Rb. mere, end der indkom i Finantsaaret 1854—55. I Calculen for Finantsaaret 1857—58 overstiger den calculerede Sum Indtægterne dengang, men holder sig dertil omtrent paa samme Punkt, som Indtægterne i 1855—56. Betragter man altsaa Forholdet med Hensyn til det løbende Finantsaar, da erfares det af Finansloven, at der er calculeret en Underbalance paa omtrent 1,600,000 Rb., men der er forelagt Folkethinget en Tillægsbevillingslov paa omtrent 200,000 Rb., og der vil saaledes paa det løbende Finantsaar finde en ikke liden Underbalance Sted. Det vigtigste Punkt i Lovforslaget er dog § 6, 2det Membrum. Den indeholder, som allerede bemærket, ingen Talstørrelser, men den har kun optaget de Udtryk af Grundlovsbestemmelsernes § 4, at Kongeriget har at udrede Endeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie fælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet fælles Indtægter. Det er kun denne ene Sætning af § 4, der er optaget, Fortsættelsen, som lyder saaledes, at denne Andeel af de fælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, den forfalder, og at den i Tilfælde af Forsømmelse heraf skal forløbsfradrages Kongerigets særlige Indtægter, er ikke optaget; det er altsaa, om man vil, en pønål Clausul, der der er føiet til, at forsaavidt Indbetalingen ikke skeer til rette Tid, kan denne Andeel indeholdes i Kongerigets særlige Indtægter. Med Hensyn til denne Deel af § 4, har der jo været Spørgsmaal, idet man har sagt, at det ikke var gjørligt saaledes at kunne bestemme, naar Udgiften forfalder. Men det forekommer mig, at der practiff for Kongeriget ikke vilde være stor Vanskelighed ved at opfyde denne Bestemmelse. Derfor

man nemlig seer hen til, at den største Deel af Udgifterne er stabil, at det vides nøiagtigt, naar de forfalde, hvilket jo saaledes gjælder om alle Gager, Pensioner og Statsgælden, saa forekommer det mig, at dette ikke vil have nogen synderlig Vanskelighed. Seer man dernæst hen til, at i Praxis Udgifterne til Krigs- og Marineministerierne afholdes med $\frac{1}{12}$ hver Maaaned, kunde der maaskee være Spørgsmaal om, hvorvidt man stringent kan sige, at de egentlig forfalde til den Tid; men der kan dog vel ikke være noget imod, at man blev enig om at vedtage, at de skulde erlægges til den Tid. De Udgifter, der staae tilbage, troer jeg ikke vilde være af nogen stor Betydning, og de vilde vist ogsaa kunne vides omtrent 1 Maaaned forud. Naar altsaa Kongeriget den 1ste April 1857 stiller til Fællesministerens Disposition $\frac{2}{3}$ af de fælles Udgifter, der ville foresalde i April Maaaned, saa seer jeg ikke Andet, end at Kongeriget da vilde have opfyldt sin Forpligtelse; naar man saa kom til den 1ste Mai 1857, saa vilde $\frac{1}{3}$ af de fælles Indtægter, der vare indkomne i April Maaaned, staae til Disposition for Kongeriget, og deraf kunde da de Udgifter, som forfalder i Mai Maaaned, afholdes; forsaavidt det ikke maatte være tilstrækkeligt, vilde der være at udrede et Tilskud fra Kongerigets Side, og, naar dette saaledes fortsattes hele Aaret igjennem, saa forekommer det mig at være klart, at det Høieste, der kunde være Tale om var et Rentetab, idet noget var indbetalt, førend det var absolut nødvendigt. Men saasnart man kommer til den 1ste April 1858, da vilde der jo staae til Kongerigets Disposition $\frac{2}{3}$ af de fælles Indtægter, som vare indkomne i Marts 1858. Det var altsaa egentlig kun i det første Aar, at der vilde finde nogen Afvigelse Sted, idet, naar man engang var kommen ind paa denne Fremgangsmaade, saa vilde der stadigt ved hver Maaanedes Begyndelse være en Sum til Disposition, som tilkom Kongeriget, og som kunde af Indenrigsministeren til Finansministeren anvises til Afholdelse af de fælles Udgifter, som foresalder i Løbet af Maaeneden. Det er jo vel bekendt, at Rigsraadet har fortolket den vedkommende Passus i Grundlovsbestemmelsen paa en anden Maade. Der er fastsat et Til-